

»Sivut kääntyvät vinhaa vauhtia
ja tarina tyydyttää niin uskolliset fanit
kuin uudet lukijatkin.»

- USA TODAY

LISA Jewell

HAUDATUT
MUISTOT

Suomentanut Karoliina Timonen

WSOY

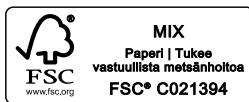
Lisa Jewell

Haudatut muistot

Suomentanut Karoliina Timonen

WERNER SÖDERSTRÖM OSAKEYHTIÖ
HELSINKI

Englanninkielinen alkuteos
The Family Remains

Copyright © 2022 by Lisa Jewell
Suomenkielinen laitos © Karoliina Timonen ja WSOY 2023
ISBN 978-951-0-49464-6
Painettu EU:ssa

*Tämä kirja on omistettu
Steve Simmondsin muistolle*

Cheyne Walk 16:n asukkaat

LAMBIT

Henry Lamb vanhempi ja Martina Lamb

Henry Lamb nuorempi: heidän poikansa, joka kutsuu itseään myös nimellä Phineas Thomson

Lucy Lamb: heidän tyttärensä, joka oli ennen naimisissa Michael Rimmerin kanssa ja on Libbyn, Marcon ja Stellan äiti

Libby Jones: Lucyn tytär, entiseltä nimeltään Serenity Lamb, joka seurustelee toimittaja Miller Roen kanssa

THOMSENIT

David Thomsen ja Sally Thomsen

Clemency Thomsen: heidän tyttärensä, joka asuu nykyisin Cornwallissa

Phineas Thomsen: heidän poikansa, jota kutsutaan myös nimellä Finn Thomsen ja joka asuu nykyisin Botswanassa

Birdie Dunlop-Evers: muusikko

Justin Redding: Birdien miesystävä

PROLOGI

Kesäkuu 2019

SAMUEL

»JASON MOTT?»
»Täällä. Kyllä. Se olen minä.»
Katson alas nuoreen mieheen, joka seisoo Thamesjoen rantapenkereellä nilkkojaan myöten mudassa. Hiekanvaaleat hiukset valuvat hänen pehmeäpiirteisille, pisamaisille kasvoilleen, ja yllään hänellä on korkea-vartiset kumisaappaat sekä khakiliivi, jossa on runsaasti taskuja. Hänen ympärillään seisoo joukko uteliaasti tuijottavia ihmisiä. Menen lähemmäs ja yritän olla astumatta mutaan.

»Hyvää huomenta», sanon. »Minä olen rikoskomisario Samuel Owusu, ja tässä on Saffron Brown teknisestä rikostutkinnasta.» Huomaan kyllä, että Jason Mott yrittää kovasti peittää kahden oikean rikostutkijan läsnäolosta kumpuavan innostuksensa – ja epäonnistuu. »Kuulimme että olette löytänyt jotakin. Voisitteko kertoa tarkemmin?»

Hän nyökkää pontevasti. »Kyllä. Eli siis. Kuten kerroin puhelimesta, olen ammatiltani mudankaiveluopas. Alan

asiantuntija. Tänä aamuna olin täällä vetämäni ryhmän kanssa, ja tämä nuori kaveri» – hän osoittaa poikaa, joka näyttää noin kaksitoistavuotiaalta – »kaiveli ympäriinsä ja sattui avaamaan tämän.» Mott osoittaa rantakivillä olevaa mustaa roskapussia. »Ja siis mudankaivelun ensimmäinen sääntö on, ettei mihinkään saa koskea, mutta tuo vain oli siinä, niin kuin joku olisi juuri pudottanut sen, joten kai se oli ihan okei, että poika avasi sen.»

Minä en tiedä mitään mudankaivelun säännöistä, mutta luon poikaan rauhoittelevan silmäyksen, ja hän vaikuttaa helpottuneelta.

»Mutta siis. En minä tiedä. En ole mikään rikostekniikan asiantuntija...» Jason Mott hymyilee hermostuneesti Saffronille ja punastuu hiukan. »Ajattelin vain, että minusta näyttää niin kuin ne voisivat olla, no, ihmisen luita.»

Astelen varovasti kiviä pitkin pussin luo ja raotan sen suuta. Saffron seuraa perässä ja kurkistaa olkani yli. Näemme ensimmäisenä ihmisen leukaluun. Käännyin katsomaan Saffronia. Hän nyökkää, vetää sitten hanskat käsiinsä ja alkaa rullata suojamuovia auki.

»No niin», minä sanon, nousen ylös ja käännyin puhumaan rantamudassa seisovalle ryhmälle. »Meidän täytyy tyhjentää tämä alue. Pyydän teitä ystävällisesti siirtymään kauemmas.»

Ensin kukaan ei liikahtakaan. Sitten Jason Mott havahduu toimintaan ja onnistuu hätistelemään joukkonsa ylemmäs penkereelle, jonne kaikki jäävät seisomaan ja tuijottamaan. Huomaan miten muutama puhelin kaivetaan esiin ja

huudan ryhmälle: »Ei kuvaamista, pyydän. Tämä on hyvin arkaluonteinen poliisiasia. Kiitos.»

Puhelimet laitetaan takaisin piiloon.

Jason Mott pysähtyy puolivälissä joenpenkalle johtavia portaita ja kääntyy katsomaan minua. »Ovatko ne...?» hän aloittaa. »Ovatko ne siis ihmisen?»

»Siltä näyttäisi», minä vastaan. »Mutta ei sitä tiedä varmaksi ennen kuin ne on tutkittu. Kiitoksia avusta, hyvä herra.» Hymyilen lämpimästi ja toivon hänen tajuavan, että nyt on aika lopettaa kysely ja häipyä.

Saffron kääntyy takaisin luiden puoleen ja alkaa nostella niitä pussista muovipeitteen päälle.

»Pieniä», hän sanoo. »Mahdollisesti lapsen. Tai pienikokoisen aikuisen.»

»Mutta varmasti ihmisen?»

»Kyllä, varmasti ihmisen.»

Kuulen jonkun huutavan jokitörmältä. Se on Jason Mott. Huokaisen ja käännyin tyynesti häntä kohti.

»Osaatteko yhtään sanoa, miten vanhoja ne on?» hän huutaa alas. »Ihan vain katsomalla?»

Saffron hymyilee kuivasti minulle. Sitten hän kääntyy Jasoniin päin. »Ei aavistustakaan. Anna yhteystietosi auton luona odottavalle konstaapelille, niin voimme pitää sinua ajan tasalla.»

»Kiitos. Kiitos tosi paljon. Mahtavaa.»

Hetkeä myöhemmin Saffron ottaa pienen pääkallon mustasta pussista ja laskee sen muoville.

»Tuossa», hän sanoo. »Katso. Näetkö? Hiusmurtuma.»

Kyykistyn, ja siinä se tosiaan on. Todennäköinen kuolinsyy.

Katseeni kulkee edestakaisin rannalla ja pitkin joenmutkaa, ikään kuin tappaja saattaisi olla juuri nyt pakene-massa paikalta murha-asetta kädessään puristaen. Sitten katson taas pikkuruista tuhkanharmaata pääkalloa, ja sydämeni pakahtuu yhtä aikaa surusta ja päättäväisyydestä.

Tuon pienen luopussin sisällä on kokonainen maailma.

Tunnen oven tuohon maailmaan avautuvan, ja minä astun siitä sisään.

Osa I

Heinäkuu 2018

RACHEL TIIRAILI unenpöpperöisenä puhelin-
taan. Ranskalainen numero. Puhelin putosi hänen
kädestään, ja hän poimi sen lattialta ja tuijotti
numeroa silmät suurina adrenaliinin kuohuessa, vaikka kello
oli hädin tuskin seitsemän aamulla.

Lopulta hän vastasi. »Haloo?»

»*Bonjour*, hyvää huomenta. Täällä on etsivä Avril Loubet
Nizzan poliisista. Onko puhelimessa Rachel Rimmer?»

»Kyllä», Rachel vastasi. »Se olen minä.»

»Hyvä rouva, minulla on valitettavasti erittäin huonoja
uutisia. Saanko tiedustella, oletteko yksin?»

»Kyllä. Olen kyllä.»

»Voitteko pyytää jotakuta tulemaan seuraksenne?»

»Isäni. Hän asuu lähellä. Mutta pyydän, kertokaa nyt
vain asianne.»

»No niin, valitettavasti joudun kertomaan, että aikaisin
tänä aamuna taloudenhoitaja löysi aviomiehenne Michael
Rimmerin ruumiin tämän Antibesin-talon kellarista.»

Rachel vetäisi henkeä nopeasti puuskahtaen kuin höyryveturi. »Voi», hän sanoi. »Ei!»

»Olen hyvin pahoillani, mutta kyllä. Lisäksi vaikuttaa siltä, että hänet on surmattu, ja hän on kuollut veitseniskusta aiheutuneeseen vammaan useita päiviä sitten. Hän on ollut kuolleen ainakin viikonlopusta lähtien.»

Rachel nousi istumaan ja siirsi puhelimen toiselle korvalleen. »Onko se – Tiedätkö miksi? Tai kuka sen on tehnyt?»

»Rikospaikkatutkijat ovat paikalla. Käymme läpi kaiken mahdollisen todistusaineiston. Vaikuttaa kuitenkin siltä, etteivät turvakamerat olleet käytössä ja takaovi oli lukitsematon. Olen hyvin pahoillani, mutta tässä vaiheessa minulla ei ole enempää kerrottavaa. Olen tosiaankin hyvin pahoillani.»

Rachel lopetti puhelun ja pudotti kännykän syliinsä.

Hetken aikaa hän tuijotti tyhjin katsein ikkunaan, jonka kaihtimien reunojen takaa vuosi kesäauringon valo. Hän huokaisi raskaasti. Sitten hän veti unimaskin silmilleen, laskeutui kyljelleen ja vaipui takaisin uneen.

Kesäkuu 2019

MINÄ OLEN Henry Lamb. Olen neljäkymmentäkaksivuotias. Asun upeassa asunnossa Harley Streetin kupeessa olevassa kauniissa art deco -korttelissa. Mistäkö tiedän, että asuntoni on upea? Siitä että portieeri sanoi niin. Aina kun hän tuo jotain pakettia ylös – mikä ei kuulu hänen työnkuvaansa, mutta hän tekee niin uteliaisuuttaan – hän kurkistaa olkani yli, ja hänen katseensa kirkastuu, kun hän näkee ovenraosta kaistaleen asunnostani. Minä käytin sisustussuunnittelijaa. Minulla on hienostunut maku, mutta en osaa sommitella hienostuneita asioita harmonisesti yhteen. Ei. Minä en ole lahjakas visuaalisessa sommittelussa. Se on ihan okei. Olen lahjakas erittäin monessa muussa asiassa.

Minä en tällä hetkellä – siis todellakaan – asu yksin. Ennen heidän tuloaan luulin aina olevani yksinäinen. Kun palasin tahrattoman puhtaaseen ja kalliisti remontoituun asuntooni murjottavien persialaiskissojeni luo, minä aina ajattelin, että hitsi kun olisi mukavaa, jos täällä olisi joku,

jolle kertoa päivästäni. Tai että olisi niin mukavaa, jos joku olisi juuri nyt tuolla keittiössä valmistamassa minulle jotain ihanaa ateriaa, avaamassa jäähdytettyä pulloa tai vielä mieluummin sekoittamassa minulle cocktailia. Olen säälinyt itseäni hyvin paljon hyvin kauan. Viimeisen vuoden ajan luonani on kuitenkin asunut vieraita – siskoni Lucy ja hänen kaksi lastaan – enkä minä ole enää ikinä, koskaan yksin.

Keittiössäni on koko ajan ihmisiä, mutta eivät he sekoita minulle cocktaileja, availe ostereita tai kysele päivästäni. He käyttävät paninigrilliäni tehdäkseen jotain, mitä kutsuvat »lämpäreiksi», keittävät kaakaota väärässä kattilassa, lajittelevat jätteet väärin, katselevat möykkääviä, käsittämättömiä videoita älypuhelimillaan, jotka minä ostin heille, ja he kommunikoiivat huutamalla, vaikka siihen ei olisi oikeasti tarvetta. Ja lisänä on vielä koira. Jokin jackrussellinterrierin tapainen juttu, jonka siskoni oli löytänyt viisi vuotta sitten Nizzan kaduilta kaivelemassa roskiksia. Sen nimi on Fitz, ja se jumaloi minua. Tunne on molemminpuolinen. Olen pohjimmiltani koiraihminen ja hankin kissat vain, koska itsekkään ihmisen on helpompaa huolehtia niistä. Tein yhden nettitestin – *Mikä on paras kissarotu sinulle?* – ja vastasin kolmeenkymmeneen kysymykseen. Sain tulokseksi persialaisen. Luulen että se meni oikein. Olin sitä ennen tutustunut vain yhteen kissaan, kerran lapsena, sellaiseen teräväkyntiseen, ilkeään otukseen. Mutta nämä persialaiset ovat kuin eri planeetalta. Ne vaativat, että niitä rakastetaan. Ei siihen ole mitään sanomista. Ne eivät kuitenkaan pidä

Fitz-koirasta, eivätkä ne pidä siitä, että minä pidän Fitz-koirasta, ja eläinten keskinäiset välit ovat järkyttävän huonot.

Siskoni muutti tänne viime vuonna syistä, joita en osaa edes alkaa eritellä. Yksinkertaisin syy on, että hän oli koditon, ja monimutkaisempien syiden selvitys vaatisi esseen kirjoittamista. Siltä väliltä voi sanoa, että kun minä olin kymmenenvuotias, meidän (hyvin suureen) kotitaloomme luikerteli eräs sadistinen huijari perheineen. Reilun viiden vuoden kuluessa tuo huijari sai vanhempani täysin valtaansa ja varasti heiltä järjestelmällisesti kaiken heidän omaisuutensa. Hän käytti kotiamme henkilökohtaisena leikkikenttänään ja johtamanaan vankilana, ja kaiken tarvitsemansa hän riisti häikäilemättä muilta ihmisiltä, myös omalta vaimoltaan ja lapsiltaan. Noiden vuosien aikana tapahtui lukemattomia sanoinkuvaamattomia asioita, kuten se, että siskoni tuli rasakaaksi kolmentoista vanhana, synnytti neljätoistavuotiaana ja jätti kymmenkuisen vauvansa Lontooseen ja pakeni Etelä-Ranskaan vain viidentoista vuoden iässä. Sitten hän sai kaksi muuta lasta kahden muun miehen kanssa ja elätti jälkikasvuaan soittamalla viulua Nizzan kaduilla, nukkui vähän aikaa taivasalla ja päätti sitten palata kotiin, kun (monien muiden asioiden lisäksi) hän vaistosi, että saattaisi olla saamassa suuren perinnön liittyen testamentin säädöksiin, jotka meidän vanhempamme laativat, kun olimme lapsia.

Hyvät uutiset siis ovat, että viime viikolla testamentti pantiin viimein täytäntöön, ja nyt – tähän sopisi hienosti trumpettifanfaari – siskoni ja minä olemme kumpikin miljonäärejä, mikä tarkoittaa, että hän voi ostaa itselleen oman

asunnon ja muuttaa täältä lastensa ja koiransa kanssa, ja sen jälkeen minä olen taas yksin.

Ja sitten minun täytyy kohdata elämäni seuraava vaihe.

Neljäkymmentäkaksi on outo ikä. En tunne olevani nuori enkä vanha. Jos olisin hetero, minä varmaankin heiluisin tuolla nyt paniikissa ja yrittäisin löytää vaimon, jonka munasarjat olisivat yhä aktiiviset. En kuitenkaan sattumoisin ole hetero enkä toisaalta myöskään sen tyyppinen mies, jonka kanssa muut miehet haluaisivat solmia pitkäkestoisia ja merkityksellisiä parisuhteita, joten käteeni on jäänyt huonoin mahdollinen, epämieluisan ja vähitellen rupsahtavan homomiehen kortti.

Tappakaa minut vain saman tien.

Uusi toivonkipinä on kuitenkin syttynyt. Oli kiva saada rahaa, mutta en puhu nyt siitä. Uusi toivonkipinä on menneisyyteni kadonnut palanen – mies jota olen rakastanut siitä lähtien, kun olimme pelkkiä poikasia lapsuuteni kauhujen talossa, ja joka on nyt neljäkymmentäkolmevuotias. Mies jolla on aikamoinen risuparta ja syviä naururyppyjä ja joka työskentelee riistanvartijana Botswanassa. Mies joka on – *yllättävä juonenkäännö* – lapsuuteni pilanneen huijarin poika. Sekä – *seuraava juonenkäännö* – sisarentyttäreni Libbyn isä. Kyllä, Phineas saattoi Lucyn rasakaaksi kuusitoistavuotiaana Lucyn ollessa kolmetoista, ja kyllä, se on väärin monin eri tavoin. Voisi kuvitella, että se olisi sammuttanut minun rakkauteni häntä kohtaan, ja vähäksi aikaa se sammuttikin. Toisaalta me kaikki teimme pahoja asioita siinä talossa; yksikään meistä ei selvinnyt

sieltä puhtain paperein. Olen oppinut hyväksymään kaikki syntimme eräänlaisina välttämättöminä selviytymiskeinoina.

En ole nähnyt Phineas Thomsenia sen jälkeen kun minä olin kuusitoista ja hän kahdeksantoista. Kuitenkin viime viikolla sisarentyttäreni Libbyn syntymäpäiväjuhlissa tämän miesystävä, joka on tutkiva toimittaja, kertoi etsineensä Phineasin käsiinsä. Eräänlainen superöverisynttärilahja naisystävälle. *Katso! Hankin sinulle kauan sitten kadonneen isäsi!*

Ja tässä minä nyt olen, kirkkaana kesäkuisena keski- viikkoamuna huoneeni yksinäisessä hiljaisuudessa, tietokone avoimena edessäni. Sormeni hivelevät kosketuslevyä ja ohjaavat kursoria hellästi ympäri tietyn luonnonpuiston nettisivua. Luonnonpuiston jossa hän on töissä ja jossa minä suunnittelen vierailevani hyvin, hyvin pian.

Phin Thomsen oli hänen nimensä, kun asuimme samassa talossa lapsina.

Finn Thomsen on hänen salanimensä, jonka takana hän on piileskellyt kaikki nämä vuodet.

Olin niin lähellä. Ainoastaan Ph oli vaihtunut kirjaimeksi F. Olisin voinut löytää hänet näiden vuosien aikana, jos vain olisin tajunnut pyöritellä hiukan aakkosia. Tosi ovelaa häneltä. Tosi ovelaa. Phin olikin fiksuin tuntemani ihminen. Tai siis fiksuin minun itseni jälkeen, tietenkin.

Säpsähdän kun huoneeni ovelta kuuluu hiljainen koputus. Huokaisen. »Niin?»

»Henry, minä täällä. Voinko tulla?»

Se on siskoni. Huokaisen uudelleen ja suljen tietokoneen kannen. »Joo, toki.»

Hän avaa ovea vain sen verran, että mahtuu luikahtamaan sisälle huoneeseen, ja sitten hän sulkee oven hiljaa takanaan.

Lucy on viehättävä nainen. Kun näin hänet viime vuonna ensimmäistä kertaa teinivuosiemme jälkeen, olin vaikuttanut hänen ihanuudestaan. Kokemus näkyy hänen kasvoillaan, eikä hän näytä yhtään neljääkymmentä ikävuottaan nuoremmalta – hän ei oikeastaan pidä minkäänlaista huolta ulkonäöstään ja pukeutuu kuin rääsyläinen, mutta jotenkin hän onnistuu silti näyttämään aina ihanammalta kuin muut naiset. Se liittyy jotenkin hänen meripihkanruskeiden silmiensä ja kullanhoitoisten raitojen sävyttämien tummien hiustensa yhdistelmään, hänen painottomuuteensa, hänen syvän hunajaiseen ääneensä, tapaan jolla hän liikkuu ja kantaa itsensä ja koskee esineitä ja katsoo ihmisiä. Minun isäni näytti kävelevältä lihapiirakalta, ja onnekas siskoni nappasi koko ulkonäkönsä meidän tyylikkäältä, puoliksi turkkilaiselta äidiltämme. Minut pudotettiin jonnekin noiden kahden leirin väliin. Sain onneksi äitini ruumiinrakenteen, mutta valitettavasti liikaa isäni karkeita kasvonpiirteitä. Olen tehnyt parhaani sillä, mitä olen syntymässä saanut. Rahalla ei voi ostaa rakkautta, mutta sillä voi ostaa veistokselliset leukaperät, täydellisen tasaisen hammasrivistön ja täyteläiset huulet.

Huoneessa leijuu siskoni käyttämän hiusöljyn tuoksu. Sitä on ruskeassa lasipullossa, joka näyttää siltä kuin se olisi ostettu maalaismarkkinoilta.

»Kaksikymmentäkuusi vuotta on tarpeeksi kauan, jotta muistot ehtivät peittyä hämähäkinverkkoihin ja muuttua abstrakteiksi. Kaksikymmentäkuusi vuotta on tarpeeksi kauan, jotta voi alkaa epäillä omia muistikuviaan, alkaa miettiä, tapahtuiko kaikki oikeasti.»

Lontoo 2019. Thamesjoen rantapenkereeltä löytyy pussillinen ihmisen luita, ja rikoskomisario Samuel Owusu kutsutaan paikalle. Rikosteknisessä tutkinnassa selviää, että kammottavan löydön ja erään vanhan tapauksen välillä on yhteys. Vuonna 1994 Lontoon Chelseassa sijaitsevasta kartanosta löytyi kolme epämääräisissä olosuhteissa kuollutta vainajaa ja vauva, joka odotti yksin kehossaan, että joku tulisi ja pelastaisi hänet. Pienen luupussin mukana kauan sitten haudatut salaisuudet nousevat pintaan. Vastausta vaille jääneet kysymykset kieppuvat ilmassa, eivätkä menneisyyden haamut jätä rauhaan ketään.

www.wsoy.fi

84.2

ISBN 978-951-0-49464-6